

GREGG OLSEN

DACĂ
SPUI
CUIVA...

O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ,
SECRETE DE FAMILIE ȘI UNITATEA
DE NEZDRUNCINAT A UNOR COPII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE DIANA-ALINA ENE

TREI

Nota autorului

Amintirile împărtășite sunt ca niște piese de puzzle cu marginile dantelate. Uneori nu se aliniază perfect, cu absolută precizie. Am făcut tot ce-am putut ca să așez toate piesele acestei povești complexe într-o succesiune cât mai exactă. În cazurile în care narațiunea include dialoguri, am folosit documente de investigație și rememorări din interviuri realizate pe parcursul a doi ani. În cele din urmă, din motive de confidențialitate, am ales să folosesc un pseudonim pentru prenumele Larei Watson.

Prolog

Trei surori.

Acum, femei în toată firea.

Toate trei locuiesc în Pacific Northwest.

Cea mai mare, Nikki, stă în suburbiile bogate din Seattle, într-o locuință de un milion de dolari cu finisaje din lemn strălucitor și mobilă de lux. Are puțin peste 40 de ani, este măritată și are o casă plină de copii frumoși. Un tur rapid prin galeria de fotografii de familie din sufragerie dezvăluie viața împlinită pe care ea și soțul ei și-au construit-o, cu o afacere de succes și o busolă morală care i-a menținut mereu pe calea cea bună.

E de-ajuns însă un singur cuvânt ca s-o arunce înapoi în prăpastia inimaginabilului.

„Mamă.“

Din când în când, se cutremură efectiv când îl aude, o reacție viscerală la un cuvânt ce o zgârie precum ghearele unui vultur, tăindu-i și sfâșiindu-i pielea până la sânge.

Văzând-o, nimeni nu și-ar putea închipui prin ce-a trecut și cum a supraviețuit. De altfel, în afară de cei apropiați din familie, nimeni nu știe cu adevărat. Nu este o mască pe care o poartă pentru a-și ascunde trecutul, ci o medalie invizibilă pentru curaj. Ceea ce i s-a întâmplat lui Nikki a făcut-o și mai puternică. A făcut-o femeia incredibilă care e astăzi.

Sora mijlocie, Sami, s-a întors în cele din urmă să trăiască în orașul ei natal, același orașel de coastă din statul Washington unde s-a întâmplat totul. Abia a împlinit

40 de ani și predă la o școală primară din localitate. Are părul cârlionțat și un simț al umorului molipsitor. Umorul este armura ei. Întotdeauna a fost așa. La fel ca sora ei mai mare, copiii lui Sami sunt tot ce și-ar putea dori o mamă. Deștepți. Aventuroși. Iubiți.

Când dă drumul la duș dimineața, înainte să-i pregătească pe copii pentru școală și apoi să se ducă la clasă, nu așteaptă să se încălzească apa. Se repede direct sub duș, lăsând șuvoiul înghețat să-i înjunghie trupul. Ca și Nikki, Sami e legată de lucruri din trecut. Lucruri de care nu poate scăpa.

Lucruri pe care nu le poate uita.

Mezina, la fel ca și surorile ei mai mari, e o frumusețe. Tori abia a împlinit 30 de ani: blondă, neastâmpărată și strălucitoare. Casa ei e mai departe, în zona centrală a Oregonului, dar e foarte legată de surorile ei. Greutățile și curajul au creat între ele o conexiune puternică, de nezdruncinat. Această tânără și-a construit o viață uimitoare, ocupându-se cu rețelele de socializare pentru un personaj important din industria hotelieră. Postările ei legate de serviciu și de viața personală provoacă întotdeauna zâmbete, chiar hohote de râs.

S-a descurcat singură, firește, dar spune că n-ar fi reușit fără surorile ei.

Ori de câte ori se găsește în raionul cu produse pentru curățenie de la băcănia locală și ochii îi cad pe rafturile cu înălbitor, întoarce capul. Aproape tresare. Nu se mai poate uita la el. Cu atât mai puțin să-l miroasă. La fel ca surorile ei, lucruri neînsemnate — bandă adezivă, analgezice, sunetul făcut de o cositoare electrică — o

propulsează într-un timp și un spațiu în care mama lor făcea lucruri despre care au jurat să nu vorbească niciodată.

Faptul că au suportat-o pe mama lor le-a unit. Și chiar dacă au avut tați diferiți, au simțit întotdeauna că sunt 100% surori. Niciodată doar pe jumătate. Relația lor a fost singurul lucru pe care fetele Knotek s-au putut baza și pe care mama lor nu l-a putut distruge.

A fost ceea ce le-a ajutat să supraviețuiască.

PARTEA I

**MAMA
SHELLY**

CAPITOLUL 1

Unele orășele sunt clădite pe pământ însângerat și pe trădare. Battle Ground, Washington, aflat la vreo 20 de kilometri nord-est de Vancouver, aproape de granița cu Oregon, este un astfel de loc. Orașul își datorează numele unui incident legat de o confruntare între membrii tribului Klickitat și armata Statelor Unite. Amerindienii s-au eliberat din barăcile în care fuseseră închiși, dar, în timp ce se negociau condițiile capitulării, a răsunat un foc de armă care l-a ucis pe șeful Umtuch.

Întâmplarea a făcut ca orașul natal al lui Michelle „Shelly“ Lynn Watson Rivardo Long Knotek să fie cunoscut pentru un conflict important și o falsă promisiune.

După cum s-a dovedit ulterior, cam la fel și-a trăit și ea viața.

Pentru cei care au locuit acolo în anii 1950, Battle Ground era chintesența orășelului tipic american, cu școli bune, vecini care se ajutau între ei și o ligă de bowling ce organiza întreceri în fiecare seară de vineri și sâmbătă. Tații munceau din greu ca să-și permită o mașină nouă și o casă frumoasă. Majoritatea mamelor erau casnice și aveau grijă de copii, unele întorcându-se mai târziu la serviciu ori la școală, la Clark College, pentru a-și împlini visurile zădărnicate de conveniențele sociale ori de căsnicie.

Dacă Battle Ground a avut un fel de „mare mahăr“, acela a fost tatăl lui Shelly.

Înalt de aproape 1,9 metri, lat în umeri, Les Watson, fost fundaș și vedetă a echipei de fotbal a liceului din Battle Ground, era o figură importantă în oraș. Toată lumea îl cunoștea. Era isteț și știa să-și folosească farmecul, bun de gură și maestru într-ale aburelii. Și chipeș pe deasupra. Toate fetele din oraș îl considerau o partidă bună. Nu numai că el și mama lui dețineau și administrau două azile de bătrâni, dar Les deținea și Tiger Bowl, o sală de bowling cu zece piste, la care se adăuga și un bufet cu 12 locuri.

Acolo lucra Lara Stallings în 1958. Tocmai absolvise liceul Fort Vancouver și vindea hamburgeri pentru a strânge bani pentru facultate. Avea părul blond, cârlionțat, prins într-o coadă ce i se legăna mereu în timp ce lua comenzile. Cu niște ochi albaștri strălucitori, era cu adevărat o fată frumoasă. Dar și inteligentă. Mai târziu însă se va plânge că nu s-a gândit prea mult când a acceptat să se întâlnească, iar apoi să se mărite cu Les Watson.

Acesta era și cu zece ani mai mare decât ea, deși o mințise pe soția lui adolescentă că între ei era o diferență de numai patru ani.

„Am fost atrasă de aparentele lui calități“, a spus Lara peste ani, deplângând alegerea făcută. „Am căzut în capcană. Chiar nu era un tip grozav.“

Trezirea ei la realitate s-a produs a doua zi după ce și-a ridicat părul într-un coc franțuzesc — ca Tippi Hedren în *Păsările*, clasicul film al lui Hitchcock — și s-a căsătorit cu Les în 1960, cununia civilă ținându-se la Vancouver, orașul ei natal. Venise doar familia ei, chiar dacă părinții

fuseseră împotriva acelei căsătorii. Les avusese motive întemeiate să nu-i invite pe-ai lui.

Aceștia știau ce urma să se întâmple.

Când a sunat telefonul a doua zi dimineață, a răspuns Lara. Era prima soție a lui Les, din California.

— Când vîi să-i iei pe nenorociții ăștia de copii? s-a răstit Sharon Todd Watson în aparat.

Lara habar n-avea despre ce vorbește.

— Ce?

Les nu-i spusese niciodată Larei că îi promisese lui Sharon că-și va crește copiii: Shelly, Chuck și Paul Watson. Omiterea aceluia mic detaliu era ceva tipic pentru el, iar Lara a înțeles că nu va reuși niciodată să schimbe lucrul ăsta — și că îngrijorarea părinților ei fusese justificată.

După acea convorbire, Les i-a spus că fosta lui soție, Sharon, nu-și putea crește copiii — era depresivă și alcoolică. Lara a tras adânc aer în piept și a acceptat. Oricum, ce mai putea face? Erau copiii soțului ei și știa că va trebui să se descurce.

Ulterior s-a dovedit că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Când s-au mutat la ei, Shelly avea șase ani, iar Chuck doar trei. Lara și-a asumat rolul de mamă vitregă — Sharon îl păstrase cu ea pe băiatul cel mic, Paul, pe atunci doar un bebeluș. Shelly era o fetiță frumoasă, cu ochi mari și păr castaniu, des și cârlionțat. Totuși Lara a observat o dinamică ciudată între ea și fratele ei. Chuck nu vorbea deloc. Shelly, în schimb, vorbea tot timpul. Părea să-l controleze pe băiat.

Și pe măsură ce fetița s-a obișnuit cu noul cămin, a început să se plângă adesea și să folosească cuvinte urâte.

„Nu era zi în care să nu-mi spună că mă urăște“, și-a amintit Lara. „Nu glumesc. O făcea în fiecare zi.“

*

Sharon Watson s-a întors acasă în Alameda, California, după ce și-a lăsat cei doi copii mai mari cu Lara și Les, în toamna anului 1960. Odată plecată, a fost ca și cum n-ar mai fi existat. Nu i-a sunat niciodată, n-a trimis nici măcar o felicitare de ziua de naștere a copiilor ei. Ori vreo urare de Crăciun. Nu prea existau scuze pentru acest comportament de tipul „ochii care nu se văd se uită“ și totuși Lara n-a putut să nu se întrebe mai târziu dacă nu cumva întregul curs al evenimentelor fusese stabilit cu mult înainte ca mama lui Shelly să se mărite și apoi să divorțeze de Les Watson.

„Sharon provenea dintr-o familie profund disfuncțională“, a povestit Lara după ce auzise despre prima soție a lui Les. „Mama ei fusese căsătorită de cinci, șase, șapte ori și ea era singurul copil. Am înțeles că a avut un frate geamăn care a murit la naștere. Nu știu dacă este adevărat sau nu, dar e una dintre poveștile pe care le-am auzit.“

Indiferent ce anume o adusesse în acel punct, era clar că, deși Sharon avea probleme serioase cu alcoolul, erau mai multe lucruri care o trăgeau în jos. Se lăsase atrasă într-un stil de viață periculos. Membrii familiei au speculat chiar că ar fi fost prostituată.

În cele din urmă, în primăvara anului 1967, familia Watson din Battle Ground a primit un telefon de la biroul șerifului din Los Angeles County. Un detectiv de la omucidere i-a anunțat că Sharon fusese ucisă într-o cameră dintr-un motel sordid, iar medicul legist avea

nevoie de cineva care să identifice cadavrul — și să-l ia pe fiul ei cel mic, Paul.

Les n-ar fi vrut să se ducă după fiul lui, despre care știa că avea numeroase probleme comportamentale, dar Lara a insistat. Așa era corect. Fără tragere de inimă, au făcut drumul până în California ca să-l ia și să identifice cadavrul lui Sharon.

Les i-a povestit Larei ce a aflat de la polițiști și de la medicul legist.

„Trăia cu un amerindian, dar erau oameni ai străzii“, i-a spus el. „Niște bețivi. Își făceau veacul prin Skid Row. A fost omorâtă în bătaie.“

Mai târziu, când cenușa i-a fost trimisă în Washington, mama ei a refuzat s-o primească. Nimeni n-a organizat vreo slujbă în memoria ei. Era tragic, dar pe măsura poveștii sale. Printre fotografiile culese dintr-un vechi album de familie ponosit, doar în câteva apare Sharon, care nu zâmbea aproape niciodată. Deznădejdea ei permanentă, încremenită pentru totdeauna în alb și negru.

Când i s-a spus lui Shelly ce se întâmplase cu mama ei, fetița de 13 ani n-a părut câtuși de puțin interesată. Abia dacă a reacționat. Larei i s-a părut ciudat acest lucru. Era ca și cum între Shelly și Sharon nu ar fi existat o legătură adevărată.

„N-a întreat nici măcar o dată despre mama ei“, și-a amintit Lara.

CAPITOLUL 2

Cel mai nou membru al familiei Watson a venit la Battle Ground cu o serie de probleme. Paul nu-și controla câtuși de puțin impulsurile și nu avea deloc abilități sociale. Nu știa nici măcar cum să stea la masă la cină. În prima sau a doua zi de când venise, Lara l-a surprins pe băiat pe blatul din bucătărie călcând totul în picioare în căutarea mâncării, deschizând dulapurile și aruncând tot ce nu-i convenea.

„Paul era un sălbatic“, a recunoscut ea. „Se comporta ca un animal. Purta cu el chiar și un briceag. Serios. Nu glumesc.“

Lara a făcut tot ce-a putut, dar și-a dat seama aproape imediat că era depășită de situație. Les era ocupat cu afacerile lui, iar Lara nu-l învinuia prea mult pentru că nu avea timp de copii, însă ea făcea tot ce putea, ca mamă vitregă, pentru cei trei copii foarte dificili — încăpățânata Shelly, sălbaticul Paul și tăcutul Chuck. Chuck, care încă nu vorbea decât îmboldit de Shelly, era un singuratic. Cei care o cunoșteau pe mama lor naturală bănuiau că dificultățile lui s-ar fi putut datora vreunui fel de abuz, chiar dacă în anii 1960 nu se prea vorbea despre asta.

„Un vecin mi-a zis odată că l-a văzut pe Chuck în camera lui cu fereastra deschisă — stătea pur și simplu